

РЕШЕНИЕ

№ 25994

гр. София, 05.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пенка Велинова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6955** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Г. Д. М., срещу Решение № 2422/22.05.2024г., постановено по НАХД № 13894/2023г., по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 136-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш, серия К № 8022381/2023 г., издаден от СДВР, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от с.з.

Иска се отмяна на оспореният акт, като неправилен - постановен при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон - отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Жалбоподателят се позовава на оплакванията, посочени в жалбата депозирана пред СРС при оспорването на процесния фиш. Отделно се твърди нарушение на съдопроизводствените правила при постановяване на оспореното решение, изразяващо се в необсъждане на всички доводи, изложени в жалбата. Претендира присъждане на разноски за двете инстанции в производството по съдебен контрол на електронния фиш.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не се

представлява. По делото е постъпило писмено становище с изложени съображения по съществуто на спора. Направено е искане за присъждане на разноски на осн. чл. 38 от Закона за адвокатурата с приложен договор за правна защита и съдействие и възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение, в случай, че такова е претендирано над определеното в минималния размер, съгласно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно 80лв.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, се представлява от юрк.П., който оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., дава заключение за неоснователност на касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Счита решението на районния съд за правилно и законосъобразно

Административен съд – София - град, VI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 28.08.2023г. в 15.11 часа в [населено място], ул. “Даскал С. П., до № 50, с посока на движение от [улица]към [улица]е техническо средство АТСС №MD1197 е засечена скоростта на движение на МПС „Б. 535 Д“, с регистрационен номер С. НМ. Отчетена е скорост на движение 67 км/ч, при разрешена 50 км/ч или превишение с 17 км/ч. Като собственик, на когото е регистрирано МПС е посочен Г. Д. М. с ЕГН [ЕГН]. Въз основа на тези данни е издаден електронен фиш от СДВР за налагане на глоба в размер на 100 лева на собственика на автомобила за нарушение по чл. 21, ал.2, вр. с ал.1 от ЗДвП.

Описаната фактическата обстановка решаващият състав на съда е установил въз основа на съдържащите се в приобщената по делото административнонаказателна преписка доказателствени материали, а именно: разпечатка от техническото средство за регистрирани нарушения на максимално разрешената скорост, протокол за проверка, писмо от БИМ, справка за първоначална регистрация на МПС, заповеди, снимков материал и другите приложени писмени доказателства.

За да потвърди ЕФ СРС е приел, че Г. Д. М. от обективна и субективна страна е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, за което законосъобразно му е наложено административно наказание. Отхвърлени са възраженията, че в процесния случай АТСС неправилно е отчетел скоростта на процесното МПС.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не е спорно, че на участъка от пътя, по който е управлявал МПС касатора е бил с ограничение от 50 км.ч., въведено с пътен знак В-26. От приложения снимков материал, ясно се вижда, че е налице поставен знак В26 /л.9/. Техническо средство АТСС е поставено до светофара, непосредствено върху тротоара /л.8/. Предвид, че са налице съоръжения /билборд, светофарна уредба и т.н/, от които може да се установи, че местоположението на процесното АТСС е поставено в обхвата на знак В26.

Следва да се посочи, че съгласно чл. 50, ал. 1 от ППЗДвП, забраните, въведени с пътни знаци В20, В24, В25, В26, В27, В28 и В30, важат до следващото кръстовище или до знак, който ги отменя, или на разстояние, указано с допълнителна табела Т2, какъвто е и процесния случай, поради което, настоящият касационен състав счита възраженията на касатора в тази посока за неоснователни.

Измерената величина на скоростта, с която е управлявано процесното МПС е 67 км.ч., т.е. налице е 17 км.ч. превишение. Скоростта е установена с АТСС №MD1197, за което е представено Удостоверение за одобрен тип №УР/І-034-02/17-04/10. Следва да се отбележи, че в цитираното удостоверение е посочено, че е със срок на валидност до 13.06.2027 г. Следователно средството може да бъде използвано за измерване на скоростта. Единственото условие е АТСС, с която е констатирано нарушението да е преминала метрологична проверка, а в случая такава е извършена на 14/03/2023 г., видно от протокол № 022-СГ-ИСИС. Всичко изложено обосновава извод, че към датата на използване на АТСС /28.08.2023 г./, същата е била в период на валидност на извършената метрологична проверка.

В тази връзка и доколкото липсват данни за неизправност на АТСС, скоростта на движение към момента на нарушението е тази, която е заснело автоматизираното техническо средство, поради което възражението касателно установената скорост на процесния автомобил е несъстоятелно.

В случая не са ангажирани доказателства, които да разколебаят установените с допустимите писмени доказателства факти, авторството на деянието и скоростта.

Противно на твърденията на касатора, районният съд е обсъдил възраженията, направени с жалбата пред него, в решението си, поради което настоящият състав намира твърдението за немотивираност на съдебния акт за неоснователно.

Юридическите факти, обуславящи ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора са безспорно установени, субсимираны са под съответните материалноправни норми, а при издаване на ЕФ не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения електронен фиш са правилни.

По изложените съображения, настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е правилно, като при постановяването му са спазени процесуалните правила, а материалния закон е приложен правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради

което и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН Г. Д. М. следва да бъде осъден да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., определена на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2422/22.05.2024 г., постановено по НАХД № 13894/2023 г., по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав.

ОСЪЖДА Г. Д. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.